

Oikeinkirjoitettu valinta

Justina Lichner

Perustuu tositapahtumaan

”Ja he ovat vapaita valitsemaan” (2. Nefi 2:27).

Justina istui erityisen ryhdikkäänä tuolillaan. Hän aseteli uudet kynät ihan pulpettinsa yläreunaan. Tänään oli kouluvuoden ensimmäinen päivä. Hän oli tavannut luokkakaverinsa ja piirtänyt hassun kuvan.

Sitten opettaja Werner sanoi: ”On aika harjoitella kirjoittamista!” Opettaja jakoi paperit luokalle. ”Teillä on puoli tuntia aikaa. Sitten mennään välitunnille.”

Justina nielaisi. ”Voi ei. Pitääkö jo kirjoittaa?” hän mietti.

Viime vuonna Justinalla oli ollut vaikeuksia lukemisessa ja kirjoittamisessa. Kaikki hänen ystävänsä näyttivät pitävän niistä. Heille se ei ollut vaikeaa. Mitä jos tämä vuosi olisi taas ihan samanlainen kuin viime vuosi?

Justina otti kynän käteensä. Hän katsoi paperiaan. Hänen vatsansa kipristyi. Kaikki muut oppilaat kirjoittivat. Paitsi hän.

Hän halusi puhua opettajan kanssa. Suuttuisiko opettaja, koska hän ei osannut? Vaikka suuttuisikin, niin se tuntui silti paremmalta kuin kirjoittaminen.

Justina käveli opettajanpöydän luo. ”Opettaja? Tämä on vaikeampaa kuin se, mitä tein viime vuonna. Minä en varmaan osaa.”

Opettaja ei näyttänyt suuttuneelta. Hän hymyili Justinalle. ”Tee se, mitä osaat. Saatat yllättyä, kun huomaat, mitä kaikkea osaat! Aina ei voi valita sitä, missä on hyvä. Mutta aina voi valita, kuinka kovasti yrittää.”

Justina meni takaisin paikalleen. Hän mietti sitä, mitä opettaja oli sanonut. ”Minä voin valita, että yritän.” Ihan saman asian hän oli oppinut Alkeisyhdistyksessä. Heidän luokkansa oli lukenut pyhien kirjoitusten kohdan, jossa sanottiin, että me olemme ”vapaita valitsemaan”. Se tarkoitti, että voisimme tehdä omat valintamme. Taivaallinen Isä luottaa siihen, että teemme hyviä valintoja. Hän lupaa auttaa meitä, kun teemme virheitä.

Voisiko koulussa olla tänä vuonna erilaista? Ehkä hän voisi *valitsemalla* tehdä siitä erilaista! Justina otti kynän

käteensä. Hän katsoi paperiaan. Hänen vatsansa rentoutui. ”Hyvä on. Minä teen tämän”, hän ajatteli.

Kello soi välitunnille. Justina ei ollut vielä valmis. Mutta hän oli kirjoittanut jo yli puolet! Hän nosti kätensä ja viittasi. ”Saanko minä jäädä kirjoittamaan? Olen melkein valmis!”

Opettaja hymyili ja nyökkäsi.

Justina antoi viimein paperinsa opettajalle. Hänen käteensä sattui vähän. Jopa hänen aivojaan tuntui särkevän! Mutta hän hymyili. Hän ei ollut ikinä kirjoittanut niin ahkerasti.

Seuraavana päivänä luokka harjoitteli lukemista. Opettaja pyysi jokaista lukemaan 20 minuuttia. Justina yritti taas. Hän avasi kirjansa ja muodosti sanoja huulillaan.

Justina alkoi tehdä valintoja joka päivä. Hän teki valinnan lukea. Hän teki valinnan kirjoittaa. Ehkäpä lukeminen ja kirjoittaminen eivät olleetkaan niin kamalaa!

Hän päätti jopa mennä kirjastoon. Hän lainasi kirjoja. Edellisenä vuonna hän ei olisi ikinä tehnyt niin. Pian hän luki kaiken aikaa. Ja se oli itse asiassa hauskaa! Ja mitä enemmän hän luki, sitä paremmin hän osasi kirjoittaa.

Kun Justina tuli vanhemmaksi, hän oli iloinen siitä, että hän oli tehnyt valinnan harjoitella ahkerasti lukemista ja kirjoittamista. Sillä nyt ne olivat hänen lempitekemistään. ■

Kirjoittaja asuu Rheinland-Pfalzin osavaltiossa Saksassa.

OLEN JO AIKUINEN

Hei, minä olen Justina! Kun opin rakastamaan kirjoittamista, harjoittelin sitä aina vain. Kirjoitin lukiassa. Sitten menin yliopistoon oppimaan lisää kirjoittamisesta. Nyt minä toimin kirjoittajana! Saan kirjoittaa kertomuksia kuten tämä, joka kertoo siitä, millaisia vaikeuksia minulla oli lapsena. Olen kirjoittanut aikakauslehtiin, verkkosivuille ja sanomalehtiin.